

[Albrechtsen]

ces, at vi bliver ved med at pege på, at disse to midler vil føre til noget forkert og uheldigt for netop arbejderflertallet.

I øvrigt kunne jeg kvittere med at sige, at grunden til, at Socialdemokratiet i den dagsorden, de har lavet sammen med SF, udtrykkeligt nævner økonomisk demokrati og en afbalanceret pris- og indkomstudvikling, kunne være direkte at sikre, at det blev umuligt for VS at støtte deres dagsorden. Men jeg tror nu heller ikke, det har været i den hensigt, man har skrevet det, men fordi man beklageligvis stadig væk mener, at det er vigtige elementer.

Men jeg synes, at det spændende ved den debat, der har været her i dag, ikke har været debatten mellem statsministeren og oppositionen, for statsministerens indlæg i dag indeholdt ikke noget nyt – han antydede også selv, at hans tale i dag måske ikke var den mest fremragende, han har holdt – men det nye i det, der skete i dag, var, at der iblandt oppositionens partier har været en konkret debat om nogle af de elementer, som kan danne grundlaget for en anderledes politik. Således var jeg meget glad for, at hr. Svend Auken understregede, at begrebet grøn investeringspolitik bestemt ikke er noget, der er ham fremmed, og det var det jo heller ikke for hr. Gert Petersen.

Jeg mener i virkeligheden, at der i de to dagsordener, når vi ser bort fra spørgsmålet om indkomspolitik og OD, er mange elementer, som gennem en fortsat debat muligvis kan føre frem til noget, der virkelig aftegner et politisk alternativ til den borgerlige regering. Og hvis denne debat blandt arbejderpartierne kan være med til at igangsætte og give den diskussion de nye elementer, som skal til, for at det virkelig kan lykkes at opstille en troværdig politik som alternativ, har debatten i dag jo haft et glimrende og perspektivrigt resultat, uanset at selve dens udgangspunkt, nemlig striden med regeringen, ikke har været så aldeles interessant.

Dernæst har jeg en enkelt bemærkning om indkomspolitikken. Jeg forstod på hr. Svend Auken, at man gerne vil være med til at vende sig mod de tvangsindgreb, der har været, men at man alligevel gerne vil have en eller anden form for indkomspolitik. Det kan jeg kun forstå derhen, at man altså ønsker, at fagbevægelsen – og det må vel være fagbevægelsens top – skal forhandle sig til rette

inden for nogle rammer med en kommende regering. Men selv om man siger, det er en forhandlet indkomspolitik, kan jeg ikke se andet, end at det uvægerlig vil svække lønmodtagerne over for arbejdsgiverne og dermed i virkeligheden svække arbejderflertallets regering over for de borgerlige. Det må vi stadig væk i VS fastholde er forkert.

Vi spurgte, hvad der helt præcis lå i ordene »økonomisk demokrati« i S-SF-dagsordenen, og det har vi vel i og for sig ikke fået et klart svar på. Derimod har vi fået et svar på, hvad der lå i ordene »pris- og indkomstudvikling«. Men det er jo de andre ord, som er den betændte del af den socialdemokratiske dagsorden, og vi må stadig væk bede om at få et svar på, hvad begrebet økonomisk demokrati i dagsordenen går ud på.

Arne Bjerregaard (UP):

Hr. Larsen-Ledet sagde, at der var brug for optimisme, at der var brug for, at vi skaber optimisme, og derfor vil jeg gerne hermed gratulere hr. Larsen-Ledet med den optimisme, han på det sidste har skabt i dansk landbrug; den skal nok befordre en yderligere produktion.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at jeg selvfølgelig har været enig i mangt og meget af det, regeringen har gennemført, og det har jeg også stemt for, ligesom der er visse ting, som jeg har ment var forkerte, og som jeg derfor har måttet stemme imod.

Jeg vil gerne spørge statsministeren direkte: hvad gik galt? Hvad gjorde regeringen forkert, siden betalingsbalanceunderskuddet faktisk løber løbsk? Det kan vi jo ikke løbe fra. For det kan ikke nægtes, at alle de positive udviklingslinjer helt og holdent modsiges af udviklingslinjen på betalingsbalancen. Jeg husker, statsministeren sagde, at betalingsbalanceunderskuddet skulle være væk i 1987, eller var det i 1988, og det er der jo ikke udset til. Altså må der være noget i beregningerne, som er gået galt. Var det det, at man skabte en overdreven optimisme, som gav en forbrugsudvidelse, der ikke var baggrund for, og som skabte en erhvervsinvestering til hjemmemarkedsproduktion i stedet for til eksportproduktion?

Lad mig derfor spørge statsministeren direkte: når statsministeren ser tilbage på de år, der er gået, hvad ville han da have gjort